

Samliv, som de skulle fortsætte i hele deres Liv her paa Jorden.

Man kan endog saa tænke sig saadanne Forhold, hvor det snarest kan blive forargeligt for vedkommende Brudepar at indgaa Ægteskab. Det skal efter Lovforslaget være for Underøvrigheden eller dennes Fuldmægtige. Og man kan jo meget godt tænke sig det uhyggelige, der kan være ved at indgaa Ægteskab for en ungdommelig Politifuldmægtig, som maaske til alle andre Tider i sit Liv gør Grin med det hele og betragter Ægteskabet og hvad dertil hører med største Foragt. Det har man ingen som helst Garanti imod efter det foreliggende Forslag. En Politimester kan være en meget dygtig Mand og en meget brav Samfundsborger, uden at han derfor behøver at leve noget mønsterværdigt ægteskabeligt Liv; han kan meget godt leve et i højeste Grad forargeligt ægteskabeligt Liv, uden at han derfor bliver afsat fra sin borgerlige Værdighed; der stilles jo ingen Krav i den Retning til de borgerlige Øvrigheder. I den Retning, stilles der større Krav til Præsterne, som vi alle vide, der vilde sligt ikke kunne tillades. Jeg kan ikke sige andet, end at jeg synes, det maa virke nedtrykkende og nedbrydende paa Forestillingen om Ægteskabets Betydning at skulle indgaa det for en saadan Person, hvis hele Liv maaske er en Protest mod Ægteskabet og mod ægteskabeligt Samliv paa kristeligt Grundlag. Derfor vil jeg ogsaa meget anbefale en Underændring, som er stillet af nogle Medlemmer, og som gaar ud paa, at Ægteskabsforstanderne ogsaa i Byerne skulle udnævnes efter Kommunalbestyrelsens Indstilling, saa at det ikke paa Forhaand skal være givet, at det skal være Politimesteren eller hans Fuldmægtig, som skal være det. Derved har man dog, synes jeg, nogen Garanti for, at Ægteskabsforstanderne blive Folk, om hvilke man ikke kan sige, at deres hele Liv i Virkeligheden er en Protest imod selve Ægteskabet og mod det hellige deri. Derfor vil jeg meget anbefale Underændringsforslaget under Nr. 15, som gaar ud paa, at Ægteskabsforstanderen ikke alene ude paa Landet men ogsaa i Byerne skal vælges af Ministeren efter Kommunalbestyrelsens Indstilling.

Der er et andet Forhold her, som jeg heller ikke er klar over, hvorledes man vil komme ud af; thi det er jo dog vistnok saaledes i Byerne og navnlig i Kjøbenhavn, at de allerfleste Ægteskaber blive indgaaede om Søndagen, fordi det er den

Tid, hvor Folk have bedst Tid og bedst kunne faa Slægt og Venner samlede og ikke behøve at afse nogen Arbejdsdags Fortjeneste. Derfor ønske de netop at indgaa Ægteskab om Søndagen. Efter Lovforslaget skal det saa vidt muligt ogsaa ske, idet den borgerlige Ægteforening skal foregaa paa den Dag, som Ægteparret ønsker det. Hvorledes skal det nu være mnlgt for disse Underøvrigheds personer, som der jo dog ikke er saa forfærdelig mange af, at foretage alle disse borgerlige Ægteskabsforeninger paa en Søndag? Og have vi Lov til her ved Lov at give disse Øvrigheds personer Paalæg om, at de skulle øve denne Gerning, foretage denne Forretning om Søndagen og derved maaske faa hele deres Søndag besat? Vore Politimestre og deres autoriserede Fuldmægtige ere jo dog ikke antagne paa de Betingelser, at de skulle have en hel anden Forretning, som maaske optager hele deres Søndag. Det er noget, jeg henstiller til den højtærede Minister at give Oplysning om, hvorledes det vil gaa med disse Forhold.

Der er endvidere det at bemærke, at Indførelsen af tvungen borgerlig Ægteforening vil bidrage til — jeg er slet ikke i Tvivl om, at det vil blive Tilfældet — at mange, maaske ikke saa meget paa Landet, men i hvert Fald i Byerne, ville undrage sig den kirkelige Vielse, selv om de maaske ikke staa i et fuldstændigt Mod-sætningsforhold til Kirken eller til Kristendommen. Men saa er jeg bange for, at det vil faa Betydning bag efter, naar vi tænke paa, hvorledes vi skulle forebygge, at der ikke kommer alt for mange Skilsmisser. Alle de, som kun indgaa Ægteskab for den borgerlige Ægteskabsforstander, skulle selvfølgelig i Tilfælde af, at de faa Lyst til at søge Skilsmisse, heller ikke have noget med Kirken eller Præsten at gøre. Den Mægling, som hidtil har fundet Sted, skal altsaa undgaaes. Men der er vist ingen Tvivl om, at Præsterne ville kunne fremføre mange Beviser paa, at det er lykkedes dem ved Mægling at forhindre Skilsmisse mellem Ægtefolk, som maaske paa Grund af Smaating eller en øjeblikkelig Sindsstemning have søgt til dem for at faa deres Ægteskab opløst. Ved at foreholde dem det urigtige i dette Skridt og ved at foreholde dem, at den Forbindelse, de tidligere have indgaaet, har været og skulde være for Livstid, skulde være ubrødelig, og ved at foreholde dem den store Betydning, som det har, er det ofte lykkedes dem at redde adskillige Ægtefolk